

LA CAMPANA DE GRACIA

AL CESAR LO QU' ES DEL CESAR.

La Redacció de la Campana de Gracia proposa que s'acunyi la present medalla commemorativa de las Heroicitats del govern de Versalles.

BATALLADAS.

Desarrollant un discurs que lo senyor Garrido va fer á favor d' una proposició que va presentar sobre la organització del exercit, va dir entre altres cosas:

—En las poblacions ricas, populosas y fabrils, tothom es republicá; tant es aixís que están supeditadas per la forsa.

Si no hi hagués en ellas la guarnició, si 's vegessin llibres de la tropa, proclamarian la República...

Contestant lo senyor Vinader, diputat carlí, (jé aquesta desgracia!) deya que en los pobles rurals, tothom, si no fos per l' exercit, proclamaria á Cárlos seté. Y després feya la següent conclusió:

—Si en los pobles grans proclaman la República y en los petits á Cárlos séptim..... ¿ahont proclamarian á Amadeo primer?

—¡En los cuartels! diuhen que va cridar un diputat de la minoría.

Los duchs de Aumale y Joinville varen anar á Versalles.

Lo primer que varen fer al arribar va ser anar á visitar á Mr. Thiers. Y diuhen que Mr. Thiers lo primer que va dir als forasters va ser:

—¡M' alegre de véurels!

La professó del Corpus va ser curta com may ho havia sigut.

¡Quan jo 'ls hi dich que 'ls progressistas tenen moltes simpatías en la nostra culta ciutat!...

En la professó del Corpus hi havia moltes notabilitats.

Varem veurehi las creus de las parroquias, las creus dels arcaldes de barri, la d' en Soler y Matas, los gegants, don Bernat, lo ciri Pasqual, lo senyor Cabot, etc. etc.

La *Independenciá española*, diari de Madrit, diu, parlant de la dinastía de Saboya, que no queda mes recurs á sos adversaris que *resignarse ó rebelarse*.

Ó LA CREU DE SABOYA, diu, Ó LA PUNTA DE LAS BAYONETAS.

Ja estem acostumats á n' aquet llenguatge silvestre. En un pais ahont los militars manan á son gust, no te res d' estrany qu' aquet llenguatge estigui en us. Però aquestas paraulas que no 'ns haurian sorprés en boca de un d' aquets militarots que no tenen mes rahó que la espasa, ens ha fet molt mal efecte en las columnas d' un periódich.

Lo dilema es un poch tirant: *ó la creu de Saboya ó las puntas de las bayonetas*. ¿Qué li direm á la *Independencia española*?

Li direm que no 's fassi ilussions, que no 's pot dir may d' aquesta aigua no 'n beuré, que 'l tiro moltes vegadas surt per la culata, que tant va 'l canti á la font que al últim 's trenca, que ningú es capás de dir lo que suchseirà demá, que al cap de vall se troban las engrunas, etc. etc. etc. etc.

¿Saben que 'l petroli ha pujat d' importancia?

Vegin per quin estil tots aquets diposits de petroli que tenim en Barcelona s' han fet importants...

Vaja, senyor Soley, siga la enhorabona, ja 'l tindrem present.

¿Voleu donar un susto á un home d' ordre?

Saludantlo dieuli: ¡Salut y petroli!
Ja me 'l tenui desmayat al instant.

Are, ab aixó del petroli, l' esca y la pedra foguera pujará de preu.

Com l' han declarat los homens de Versalles article de guerra, no se 'n podrá gastar sino ab llicencia.

Fins are una dona ab un quinqué de petroli havia fet lo paper de una que feya llum.

Are una dona ab un quinqué de petroli deu semblar una incendiaria, una heroina de la Comuna.

Mirin quina casualitat.

En la comuna de casa hi havia un llum de petroli.

Però are, d' ensá de la Comuna de Paris, li fet treurer. No m' embolico. L' amo de casa es moderat.

¿Qué per ventura us penseu que per ser republicá sols s' ha de baladrejá senyor Rubau Donadeu?

Un bon ¡reira de Deu!
dit á temps... pot está bé,
però sempre.... no pot sé,
senyor Rubau Donadeu.

Un diputat carlí va dir que 'ls federal, entre la llibertat dels progressistas y la que 'ls carlins ens ofereixen, preferim aquesta última.

En Garrido va contestar que entre la llibertat dels carlins y la dels del progrés... se quedaba sense cap de las duas.

Y es clar. Aixó 'm fa la mateixa gracia que si 'm preguntessin si m' estimo mes morir de la verola negra ó de la febra groga.

—¿Sap lo petroli?

—¡Si!...

—L' han declarat article de guerra.

—Doncas digui que la guerra s' ha ficat per totas las casas.

—¡Oh! Y pe 'ls carrers també.

L' altre dia vaig sentir dos francesos que 's despedian aixís:

—Adeu, *monsieur*.

—Adeu. Salut y Petroli.

—Alguns benaventurats habian fet correr que Mr. Félix Pyat havia sigut pres en Suissa. No hi ha tal cosa. Suissa, la hospitalaria, la republicana Suissa, no ha comés ni cometerá tal violació del dret de gentes.

Mal que us pesi, la República Federal de Suissa, petita com es, us estará donant, senyors realistas, contínuas llistons que may sabreu ó voldreu apendrer, porque ó sou dolents ó ignorants.

S' ha avisat als depositaris del banch de Paris que sos deposits están intactes. Donchs ¿no deya que la Comuna 'ls havia robat? ¿No deya que 'l eran tant lladres?

Al últim veurem que 'ls lladres ho son aquells que no s' entenen en altra cosa que en robar honras.

No estranyin que no 'ls diguem res de la Exposició de Bellas arts del passeig de Gracia.

Es una exposició de quaresma.

L' única cosa que té apropiada es lo nom de exposició, porque realment las arts hi están *exposadas*. Hi varem veurer un quadro... ¡quin march mes bo! Al menos val quatre duros. Es tot daurat.

En la secció d' escultura 'ns va semblar que hi veyam lo busto d' en Roig Minguet.

En la professó del Corpus varem veurehi alguns diputats provincials.

¿Qui 'ls havia comissionat porque hi anessin? Ningú.

De modo que 's varen ficar allí ahont no 'ls demanaban.

A la *quenta* varen anarhi per protestar contra las paraulas d' en Rubau.

¿Y si 'l senyor Rubau s' en anés á una sessió ó manifestació atea ab l' insignia de diputat provincial, sense haberlo comissionat ningú, que dirian los senyors católics *protestants* que varen assistir á la professó?

Anem, apaguin 'l ciri, que s' han tallat.

Varem veurer ab molt gust que lo palau de la Diputació no estés guarnit lo dia del Corpus.

Las corporacions no deuen intervenir may ni en pro ni en contra, en actes religiosos.

¿Veuen lo que son las cosas?

Sumin la cera que 's va estalviar aquell dia y tenim dos bons resultats práctichs: primer, que 's va cumplir ab los principis republicans; segon, que 's varen fer economías.

Vostés dirán ¿y l' Ajuntament?

¡Oh! Ab los fills del sabre no m' hi embolico.

La duquesa de Montpensier ha arribat á Madrid.

Los periódichs de la Cort (perque are Madrid ja torna á ser una cort) esplican que la senyora de don Anton ha sigut molt ben rebuda y que 'ls montpensieristas l' han obsequiada moltissim.

Fins un diputat s' ha fet eco de aquestas manifestacions y s' ha dolgut de que mentres la dona de don Anton es agassatada en extrem, la soletat regni en lo palau de la plassa d' Orient, habitació de don Amadeo y de la seva dona.

A nosaltres tot aixó 'ns té sense cuidado.

Pe 'ls republicans tots los caps coronats y tots lo que buscan corona ens fan l' efecte de aucells passatgers.

Observa 'l *Diari de Barcelona* que la flor anomenada *Victoria* té tres períodos en la eflorencia. Al principi es blanca com la ignoscencia, després se torna de color de rosa y al últim pren un color de sanch.

La vida d' aquesta flor es una llistó que la naturalesa dona als tirans de la terra.

¿Y que me 'n diuhen de l' esprit d' observació del *Diari de Barcelona*?

En Garrido deya l' altre dia en las Corts:

—¿Quins son los pobles republicans? Barcelona, Zaragoza, Valencia, Sevilla, Cádiz, Málaga, Jerez, Tarragona, Reus, Tortosa, Lleida, Valls, Alicante... en una paraula: totas las ciutats y vilas ricas, populosas, fabrils, instruidas é ilustradas. ¿Y quinas son las poblacions monárquicas? Las Batuecas, Alcorconcon...

En aixó 'l president 's va amoscar y 'l va amenassar ab retirarli l' us de la paraula.

—Sa senyoria, deya 'l president, havia de

haberse recordat de que la capital d' Espanya ha enviat aqui una majoria monárquica.

Aquest argument ens ha deixat blaus y francament, per contestarlo hem de reposar un rato.

Al demés ¿qué té de particular que Madrid siga realista?

En primer lloch hem de fer constar que en Madrid hi ha hagut una pila de mils vots pe 'ls republicans.

Pero encara que no n' hi hagués hagut cap, ¿qué hauria tingut aixó de particular? Res.

Madrid es la cort. Madrid es lo punt de reunió de las sangoneras del Estat. Allí no hi busquin mes que empleats, que gent que se 'n va al llit á las tres de la matinada y 's lleva á las dos de la tarde.

Las quatre quintas parts de la gent que allí viu mama del presupuesto. Y 'l que no mama, viu de lo que li fan guanyá 'ls que maman. ¿Qué té donchs d' estrany que la criatura siga partidaria de la dida? Madrid es realista per que viu ab la monarquia y de la monarquia.

En las provincias ahont tothom treballa y viu ab lo seu, sense ser sangoneras del Estat; en las provincias, diem, ja es una altre cosa: casi tothom es republicá.

—En Ruiz Zorrilla está malalt.

—¿Que sab cap progressista qu' estiga bo?

—¿Sab perque 'ls progressistas estan tant aferrats al presupuesto?

—Perque 'ls agrada.

—¿Y sab perque fan qualsevulga baixesa per no caurer?

—¿Perque?

—Perque 'l dia que caigan tenen por de pendrer mal.

En Ruiz Zorrilla diuen que está malalt....

....per punt.

Asseguran que s' ha retirat al Escorial no mes que .....per punt.

Se murmura que no vol sentir parlar de politica.....per punt.

Afirman que no vol anar al Congrés.....per punt.

Anem, vamos, ja tenim los punts negres de en Zorrilla.

Don Anton d' Orleans, duch de Montpensier, y donya Isabel de Borbon que avans de la revolució estaban com lo gat y 'l gos, diuen malas y bonas llengas que ja tornan á ser amichs.

¡Llástima que Victor Hugo no conegués á certs tipos avants de escriurer sa novela social «Los miserables!»

Segons la veu de la maledicencia, don Anton y la Baleta han fet un pacte. Las bases del *pacte fraternal* consisteixen en fer rey á Alfonso fill de la Baleta y nebot de don Anton, y en proclamar regent al tio del nebot.

¡Oncle Anton que tinguem la festa en paul! Lo que la gent diu que vosté 's proposa, si so ha posat al cap posisho als peus.

Aquet somni no fora capás de realisar-lo... ¿que li diré jo...? ¡Ni en Caballero de Rodas! Y li cito aquet, perque es lo que té mes per la ma l' art de tiranisar als pobles.

A mi 'm xoca la manera com aquesta gent fa calculs y tira plans. Ells s' ho arreglan á

son gust y s' ho portan á sa manera y com milló 'ls sembla. Pero ve 'l poble y.... ¡pata-plum! ¡Ja trona! ¡Mi gozo en un pozo! ¡Adios Madrid que te quedas sin gente!

De aqui en endevant no 's farà res sense 'l concurs del poble.

Consti á qui no ho sapiga.

Lo diputat Tutau, consecuent republicá federal, ha arrancat del Duch de la Torre, actual president del consell de ministres, duas declaracions importantíssimas per Barcelona. Es la primera que á la major brevedat desocupará la tropa la nova Universitat, y la segona que la vida del cos de voluntaris de 'n Targarona es transitoria, que no se admeten mes soldats y aixís dit cos morirá de consumició. Are veurem si en Serrano es ó no es home de paraula. Nosaltres desitjem poderli dir que ho es.

En lo congrés s' ha presentat una proposició de lley per abolir las quintas.

Si los homes de la situació haguessin complert lo programa de la revolució no hi hauria necessitat de passar temps en discutir dita proposició que creyem será retxasada.

Un periodich italiá diu que los jesuitas han ofert á Mr. Thiers pagar los gastos de la guerra perque prompte evacuín los alemanys lo territori francés. Demanan en cambi de aquesta generositat solsament que la Fransa 's comprometi després d' reorganizada á invadir l' Italia per restablir lo poder temporal del Papa. ¡Mireu los Jesuitas si la saben llarga! Es clar: per arribar al fi, com diuen vostés, tots los medis son bons. ¡Espérintse un poch que 'ls hi darán ventosas!

Varias donas presas en lo camp de Satory han donat á llum en lo campament mateix nous fills á la revolució.

Los prussians, membres de la Internacional, varen enviar 600.000 franchs per subvenir los gastos de la Commune de Paris.

Lo govern Belga ha corretgit son primer acort respecte als refugiats francesos y ofereix amotllar la seva conducta á la del govern inglés y Suis.

Aixó probará als senyors belgas que may es bo deixarse portar de las primeras impressions.

Vista la dificultat de reedificar las Tullerías y l' *Hotel de Ville* hi ha qui proposa rodejar aquets edificis d' un jardí y deixarlos tal com se troban perque las generacions futuras contemplin las obras de la barbarie moderna.

Nosaltres, per igual objecte, desitjariam que 's rodejés de jardins lo camp de Satory y que no se toquessen las ametralladoras que 'l rodejan.

Lo «Diari de Paris» diu que las execucions de aqui endevant se farán en lo *Bois de Boulogne*. Quan lo número de condemnats á ser fustellats passí de 10 se 'ls executarà per medi d' una ametralladora. ¿S' ha vist may mes criminalitat..?

Lo senyor Puig y Llagostera va escriurer una carta al rey Amadeo y va dirigirla per conducto de un alt personatge que al enterarse d' ella no va volerla entregar, perque va creuer que podia aixecarse lo vel de grans crims de fraudulencias que tal vegada combé quedín ocults.

Posteriorment ha volgut lo senyor Puig publicá dita carta en los periódichs y aquets no

s' han atrevit á estamparla; volentla dona á llum en una fulla volant, lo impresó á que la va portá per imprimir no va volerla fé.

Nosaltres que estem curats d' espant l' hem llegida y debem confesar que es el document mes fort que ha brotat de la pluma de cap escriptor.

Fá varias delacions horribles sense nomenar ningú y s' ofereix presenta documents y firmas de personas compromessas ab fraudes que assegura estan avuy ocupan los mes alts y principals puestos de la nació debent portá un grillet, finalment pensa fotografia aquets documents si es necesari y repartirlos ab profusió per tota Espanya.

Si aquet document surt á llum, causa una sensació universal.

La companyia que dirigeis lo eminent actor senyor Mayeroni va repetir lo divendres últim en lo teatro del Prado Catalan La Dama de las Camelias... ¡Dichosos los que en ell nostro varem! Mayeroni y la Srta. Pasquali van colocar á una altura en la qual no arribará já may la enveja ni la calumnia. Entre los innumerables espectadors que aplaudiren totas las escenas sense esepció plorosos los ulls y conmogut lo cor per l' entusiasme y l' admiració ni un ni habia que s' atrevis no ya á censurar, á trovar sisquera, un petit tilde a la execució de la obra de Dumas.

Donem de totas veras la enkorabona á tant eminentes artistas y nos felicitem orgullosos per lo criteri que demostrá lo públich barcelonés. ¡Tan debó que sempre fos aixís! Aconsejlem á tothom que tinga cor que no deixi de assistir al Prado Catalan mentres las taulas d' aquest teatro tingan la dicha de ser trepitjadas per Mayeroni y Pasquali.

Lo dia de Corpus l' Ajuntament de Barcelona va fer lluminarias.

Aixís hi hagués lluminarias en lo cap de qui jo voldria... Perque molts dels bunyols que abuy dia 's fan venen de que molts caps de molts progressistas están á las foscas. ¡Llum, llum, senyor, llum!

En los adornos de la casa de la ciutat hi habia dos epígramas, vull dir: dos lletreros.

Lo un deya: ¡Descentralizacion! Y al peu d' aquesta paraula hi habia un punt negre.

L' altre lletrero deya: ¡Moralidad!

Y al peu hi habia un altre punt negre.

Per un academich de la llengua aquestos punts eran dos signos ortográfichs.

Per mi eran dos punts negres de la colecció dels punts negres d' en Ruiz Zorrilla.

En Madrid s' ha arribat á parlar de crisis y á dirse que 'n Ruiz Zorrilla pujaba de president del ministeri.

¡Alsa minyó! ¡Aixó si que foran punts... de color de rosa..!

La casualitat ha posat en las mevas mans los següents versos que l' renombrat poeta Garcia Tejero posa en boca de son «Pilluelo de Madrid.» Com hi ha mon estan be:

*Gano un mísero jornal;
y este pobre jornalero,
no se vende al extranjero
porque es español leal.
Al pueblo no esprimo el jugo,
ni he malgastado su oro.
Otros roban el tesoro...
¡Y no los mata el verdugo.*

Tambe la casualitat fa que 'ls hi fassi llegir lo següent fracment de una poesia de en Ribot y Fontseré titulada *El Bandolero Catalan*. Diu aixís:

*Infame tierra, mundo corrompido,
Hombres de maldicion;
Quizás al ver un infeliz bandido*

*creéis que alberga en pecho envilecido
impuro corazón.*

*Todos hui de mi, y al opulento
que roba mas que yo,
acaso le bendice vuestro acento
mientras le mendiga el alimento
que el mismo os defraudó.
Por vos tan solo la miseria es crimen
que cubrés de baldon,
y al rico cuyas manos os oprimen
vuestros pechos injustos le redimen...
¡Os roba y no es ladrón!
Si con el crimen rico ser un día
pudiese conseguir,
el crimen con el oro borraría
y la sociedad toda escucharía
mi nombre bendecir.*

¡Llástima que versos com aquets may per-
din la actualitat.

Diferents diputats jóvens de las minorías re-
publicana y carlista tractan de comensar una
campanya á favor de la moralitat servintoshi
de punt de partida los *punts negres* indicats
molts vegadas per en Ruiz Zorrilla y las
indicacions fetas per la prensa de oposició.
Molta abnegació 's neccsita per realisar tal
obra.

Jóvens habian de ser per proposarse una
empresa tant espinosa. Pero 'ls jóvens no es-
tan corcats encara, ni estan encara dominats
pe 'l cansanci... Endevant, donchs, y á veurer
si destapeu furats y descubriu misteris..!

Lo pare Jacinto va escriurer al cardenal
Merode perque li facilités una audiencia del
Papa.

Lo papa li va negar la audiencia.

Allavors lo pare Jacinto va enviarli la se-
güent carta:

«Avans lo bon pastor corria radera de la
«ovella esgarriada carregátsela sobre sas es-
«patillas per portarla al remat.

«Avuy la ovella esgarriada (ja que aixis me
«considercu) busca al pastor y la retxassa.

«¡Quina distancia entre l' evangeli y 'l Va-
«ticanol!»

Lo pare Jacinto no ho ha entés prou. Si s'
hagués fet nombrar per algun bisbat per anar
á dur á Pio Nové lo diner de sant Pere, allavo-
ras ¡ja l' hauria rebut..!

Pero, los que proponan que no 's recons-
trueixin las *Tullerías* y l' *Hotel de Ville* á fi de
que las futuras generacions vegin las barba-
ritats dels nostres temps, ¿que 's proponan?

¡Que 's conservin, que 's conservin las rui-
nas de aquells dos edificis! ¡Aixis las genera-
cions veurán que la crueltat y la intemperan-
cia dels tirans varen ser la causa de la seva
destrucció!

Perque 's formin nostres lectors una idea de
la manera com los delegats de Mr. Thiers in-
terpretan la república y la democracia, y lo seu
afany per desacreditarla; d' una corresponden-
cia de Marsella extractem lo seguent:

«La guardia nacional desarmada, las reu-
nions públicas disoltas, la prensa republicana
amordassada, los redactors é impresors y al-
guns membres del consell municipal presos,
secuestrats los periódichs *L' Egalité* y *la libé-
té pour tous* y s' ha suspes la publicació del
Vrai republicain. Ab una represió com aquesta
lo partit republicá de Marsella ha quedat sen-
se cap eco.

També quatre fills de la heróica Zaragoza,
personas bastant conegudas, que varen pendrer
las armas en favor de la Commune han sigut

fusellats per las tropas de Versalles. Deplorem
del fons de 'ls nostres corts la mort de nostres
paisans.

Los periódichs varen donar la noticia de
que las tropas de Versalles van fusellar en
los carrés de Paris lo ciudadá Billioray, indivi-
duo de la Commune. Mes tart Billioray ha
caigut pres y l' individuo fusellat ha resultat
ser un ciudadá inofensiu que no 's ficaba en
política. ¡Quants ignocents no haurán sigut
morts per l' exercit, creat pera la salvaguardia
dels ciudatans que 'ls paga y sosté!

Sentim vivament la presó verificada en Gi-
rona de nostre correligionari lo ciudadá Cuffi.
Hem llegit lo seu manifest y comparat ab un
modest bastó, lo punyo 'ns sembla que té mas-
sa pretensions y la birolla que no hi va bé.

En la professó que ahir varen celebrar los ca-
tolichs ab lo per ells plausible motiu de ser lo
XXV aniversari del regnat d' Pio Nové, l'
Ajuntament d' Barcelona va brillarki per la
seva ausencia. A la quenta diu l' Ajuntament
qu' ell no 's pot ficar en qüestions religiosas.
¿Com s' hi va ficar lo dia del *Corpus*?

Que no hi anes la Diputació Provincial, que
tampoch va anar á la professó del *Corpus*, ho tro-
bo be, perque al cap y al fi aixó es obehir á un
criteri determinat. Pero lo que trobo ridicul es
que abuy los regidors d' Barcelona pensin d'
una manera y l' endemá pensin de un altre
modo.

Pero... are m' olvidaba d' que son progres-
sistas los senyors del ajuntament de Barce-
lona!...

Lo regidor encarregat de proposar al Ajun-
tament que no prengües part en las festas que
ahir se varen celebrar, va ser lo senyor Cabot.
Va dir que 'ls catolichs tenen un dogma que diu
que cap papa podra regnar los anys de Pere.
Jo no soch catolich, pero ab tot y no serne co-
nech una mica los dogmas de la religió catoli-
ca y entre aquestos no hi he trobat lo que ci-
tá 'l senyor Cabot.

¡Se coneix que sab tant de dret canonic
com de ser regidor!

D' unas quantas setmanas á n' aquesta part
s' ha iniciat una serie de persecucions contra
lo nostre colega la *Federació*, organo dels obrers
pertenexents á la *Internacional*.

La *Federació* comet lo gran delictes de ser so-
cialista y republicá y per aixó lo persegueixen
los que varen proclamar la llibertat sense tenir
convicció de lo que proclamaban.

Las molts ocupacions que 'ns agobian no
'ns permeten llegir los numeros de la *Federació*,
aixis es que no podem jutjar los graus de *cri-
minalitat* en que incorra.

Pero volem suposar que defensi que mitja
humanitat n' ha d' exterminar altra mitja ¡Ja
veuhem si es suposar! ¡Y que?

Es una idea com qualsevol altre que per ser
absurda no será admesa per ningú. ¡Altras
ideas casi tant absurdas com aquesta sosté la
gent d' ordre y son admesas de 'ls conserva-
dors!...

La llibertat s' ha de acceptar ab tots los seus
inconvenients, y 'ls que s' assustin d' ella que
no 's diguin lliberals, que no 'ns enganyin,
que no 'ns traexin infamement.

Condenem ab tota la energia de las nostras
forsas los atentats de que está sent victima la
Federació, atentats dels quals ne tenen gran
part de culpa los que propagan que 'ls obrers
s' han de apartar de la política.

Obrers: fora de la política no teniu salvació.

Perque nostres lectors puguin aprecia lo be
que anem desde que 'l pais está governat per
progressistas, resulta demostrat ab un estat
que publica la «Iguatlat» de Madrit fins á la
evidencia, que desde la revolució fins ara la
Deuta pública ha pujat en DISSET MIL MI-
LLONS. Y los interessos anuals de la mateixa
deuta aprop de SETCENS MILLONS.

Al pas que portem podrem dir prompte que
som mes pobres que una rata.

Lo distingit escritor, lo lliberal Cárlos Ru-
bio está gravement malalt y reduit á la mise-
ria. Los homes que podrian apreciar los seus
serveis, se troban tots ocupant los primers
puestos de la nació; lo seu partit lo progres-
sista está en lo poder y ha olvidat al amich
que tants sacrificis te fets per la causa de la
llibertat.

¡Tots los debers per sagrats que sigan
olvidan los progressistas!

Varias redaccions de periódichs han obert
suscripciones per socorrer al eminent publicis-
ta y literato.

A LAS LECTORAS.

DEDICATORIA.

Ninetas ensiceras-doncellas estimadas,
que nostro semanari—llegiu ab gran afany,
temps fá que la política—no deixa á la Campna
que dels asuntos vostres—vos puga enrahonar.

Mes are que la guerra—se n' ha acabat de França
havent, per mala estrella—lo fér tirá guanyat,
avuy aixó us dedico;— y vos demano ab ansia
que per los pobres héroes—que 'n mort allí pregau.

Aconsolen las órfanas,—las mares y germanas
de los que 'n mort ab gloria—sa patria defensat;
digueulshi qu' es mes honra—morir per la República,
que no que se 'ls emportian—á sé esclaus dels tirans.

Per respectá á los mártirs—las tocas endoladas
poseus; mes no abatudas—ni fristas estigau,
puig que la sanch que rega—los forts, carrers y plassas,
de la memoria nostre—no 's berrará ja may.

Profeseune ninas—ab fé la idea grata,
seguinne los principis—que Cristo 'ns ensenyá,
feu que per tot s' estenguí—la nostra propaganda
y gosarem al ultim—de santa llibertat.

BOLIVAR.

Solució á la xarada del número passat

PA-CO.

XARADA.

Ma primera sol usarse
en tota regla de tres;
quan pronuncias ma segona
senyal que algun dupte tens.
No vol dir res la tercera.
La quarta en la solfa veus,
puig fa part de l' *hu dos quatre*,
que es cosa que molt serveix
en las casas hont hi ha pisos
y en las que no n' hi ha també,
Per encendre lo cigarro
d' una y dos me solch valer,
qu' encara que siga antiga
diu molt be en lo temps modern.
Tres y dos en las montanyas
trobas, encar que se be
qu' entre 'ls homens no 'n fan falta
sobre tot entre usurés.
Lo meu tot sovint ho menjas;
ab rostít es bó, per cert;
si no l' endevinas prompte...
te diré que no hi entens.

La solució, per suposat, dissapte.

Barcelona. Imp. de la V. é H. de Gaspar.

I. LOPEZ, editor.